

Slavnost Nejsvětější Trojice

Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Ujištění

Když chtějí být lidé spolu, nezáleží to na vzdálenosti. Bůh chtěl být s člověkem tak, že se člověkem stal, a i když už odešel zpět ke svému Otci, zůstává s námi. I když ho nevidíme tak, jak se vidíme tady v kostele, můžeme ho zahlédnout ve všem dobrém, co se děje, když jsou s námi druzí lidé. V něm máme naději, že se s ním setkáme a že jednou znovu budeme také s lidmi, od kterých nás nerozděluje jen vzdálenost, nemoc, nebo nedorozumění, ale i smrt.

Postup

Pozveme děti dopředu, přivítáme je a vyzveme, aby se otočily směrem k lidem, postavily se tak, ať všechny vidí a rozhlédly se, jestli tady mezi těmi lidmi, kteří jsou tady s námi, někoho znají. Zeptáme se dětí: **Koho znáte a víte, jak se jmenuje?**

Necháme jednotlivé děti odpovídat, např. Já tedy znám maminku, babičku a tetu Alenu. Atd.

Je dobře, že vidíte tolik lidí, a že tady dnes můžeme být spolu. Možná také víte o někom, kdo tady obvykle s námi bývá, ale teď tady není, protože je třeba nemocný, nebo je právě třeba někde jinde, a možná si říká: „To je škoda, že nemohu být s nimi.“

Děti odpovídají, příp. sami doplníme jména těch lidí, kteří tedy dnes nejsou.

Možná ale také víte ještě o někom, koho byste strašně chtěly, aby tady byl s vámi, ale třeba je někde jinde, třeba jinde bydlí a do našeho kostela nebo vůbec do kostela ani nechodívá.

Dáme dětem příklad a necháme je odpovídat.

Možná ale také máte nějakou hračku, nebo nějaké zvířátko, které byste moc chtěly mít u sebe, ale ono se to nehodí, aby bylo v kostele a rodiče by vám to nedovolili.

Děti mohou jmenovat hračky nebo zvířátka, které by chtěly, kdyby to šlo, je mít teď s sebou.

Když tady někdo není, nemusí to hned znamenat, že není s námi. I když je někde jinde, může být s námi, ale trochu jinak. Můžeme na něj v duchu myslet a říkat si třeba: Kéž by tady byl. Nebo: Ať se mu nic zlého nestane, i když je daleko. Těším se, až ho zase uvidím. Když na někoho v duchu myslíme a on myslí na nás, také můžeme být spolu.

Ježíš, když žil na této zemi, procházel městy a vesnicemi, setkával se s lidmi, učil je, uzdravoval, pomáhal, těšil. V dnešním evangeliu mluví ke svým přátelům už po svém vzkříšení, těsně před tím, než od nich odešel. Povzbuzuje je k tomu, aby pokračovali v jeho díle, a ujišťuje je, že s nimi bude stále po všechny dny až do konce světa.

Když se lidé nevidí, nemohou spolu rozmlouvat, nebo jeden druhému podat ruku, protože je jeden z nich v nemocnici, nebo jsou každý v jiné části světa, ještě to neznamená, že nemohou být spolu. Lidé, které od sebe dělí nějaká překážka, si mohou být někdy dokonce mnohem blíží, než lidé, kteří žijí pod jednou střechou a vídávají se každý den. Když chtějí být lidé spolu, nezáleží to na vzdálenosti.

Bůh chtěl být s člověkem tak, že se člověkem stal, a i když už odešel zpět ke svému Otci, zůstává s námi. I když ho nevidíme tak, jak se vidíme tady v kostele, můžeme ho zahlédnout ve všem dobrém, co se děje, když jsou s námi druzí lidé. A ještě mnohem víc.

Za chvíli budeme slavít eucharistii a uslyšíme, že se s ním setkáme a že jednou znovu budeme také s lidmi, od kterých nás nerozděluje jen vzdálenost, nemoc, nebo nedorozumění, ale i smrt. A to je velký důvod k naději.

